

ALEKSANDRA FABER

Vrhovec 83
*Zagreb*ANTIČKA APSIDA I NJEZIN KONTINUITET U ARHITEKTURI
SAKRALNIH OBJEKATA

UDK 904:72.032.77/726.592

Izvorni znanstveni rad

Na temelju analize apsidalnih prostora u antičkoj arhitekturi autor ukazuje na kontinuitet u tradiciji lokacija i izgradnje ranokršćanskih bazilika na prostoru bivših antičkih terma.

Ne ulazeći detaljnije u razradu tlocrtnih značajki javnih, odnosno sakralnih objekata kasne antike i srednjeg vijeka, gdje se, pogotovo u crkvenoj arhitekturi, javlja apsida kao nezaobilazna poanta prostornog rješenja, nastojat ćemo u ovom prilogu osvijetliti značenje apsidalnog prostora, uz razmatranje uvjeta za njegov kontinuitet.

Polukružno formirani prostor uklopljen u pačetrovinastu površinu objekata zapažamo već u nekim gradnjama iz prethistorijskog doba.¹ Šatorasti završetak zabata nekih neolitičkih kuća, ili izvedba primitivnih nadsvođavanja u suhozidnim kamenim građevinama na tlu Mediterana ukazuju na dobro prilagodavanje tlocrtne sheme tim, za tadašnja vremena, kompliciranim krovnim rješenjima. To su formiranja kružnih i polukružnih prostorija »iz nužde«, kako se pojedinac ili grupa graditelja mogla snaći s obzirom na raspoloživi građevni materijal i s obzirom na iskustva i saznanja koja je stjecao primitivni graditelj.

U antičkoj je arhitekturi, međutim, polukružno izvedeni prostor, odnosno dio prostora, izgrađen s posebnom namjenom radi obogaćenja prostorne koncepcije objekta.² Apsidama i plitkim nišama ukrašeni su trijemovi foruma i termi u samome Rimu, kao i u provincijama. Augustov forum u Rimu (T. 1,a) ili forum u Asseriji (T. 3,b), premda geografski toliko udaljeni, ukrašeni su apsidama i nišama ali potonji u srazmjerno skromnijim dimenzijama. Velikopotezna zamisao antičkih graditelja realizirana

1) G. Patroni, *Architettura preistorica generale edita-lica, Storia dell'architettura* I, Bergamo-Milano-Roma, 1941; B. Fletcher, *A History of Architecture*, London, 1948, 2,3; C. Ceschi, *Architettura dei templi megalitici a Malta*, Roma, 1939; G. Geyer, *Architektur und Landschaft, Mitteilungen der Anthropologischen Gesellschaft*, Wien, XCVIII 1968, 64; F. Biancofiore, *Architettura*

»Megalitica«, *Arte antica e moderna* 25, Firenze, 1964, 7,8.

2. Prema B. Fletcheru o.c. 965 definicija apsida u kršćanskoj arhitekturi je poligonalni ili kružni (polukružni) završetak svetišta sakralnog objekta po uzoru na apsidu u rimskoj gradskoj bazilici.

je u izvedbi apsida u bazilici na Trajanovom forumu u Rimu (T, 1,c). Predimenzionirane apsida bočnih kolonada već spomenutog Augustovoga foruma konkuriraju pak stiješnjem kompleksu hrama Marsa Ultora (T, 1,e). Hram Antonina Pija u Baalbeku (T, 1,g) identičan je u izvedbi apsida sa istovremenom bazilikom na zadarskom Forumu (T, 3,a), iako su objekti locirani na dva razna kontinenta. Velebna kružna građevina Panteona u Rimu³, podignuta za Hadrijana, raščlanjena je nizom četvrtastih i polukružnih niša koje zajedno sa središnjom kupolom čine vrhunsko djelo antičkih graditelja, u pogledu svladavanja statike sfernih konstrukcija.

Izvedba je apsida, međutim, došla do svog punog izražaja, u izgradnji termalnih kompleksa⁴ ponajprije u samom Rimu, a potom u gradovima širom provincija. Kao objekti koji nisu služili samo primarnoj svrsi (kao kupalište), nego su objedinjavali mnoge funkcije gradskoga života - od mjesta za sastajanja do zabavišta i centara športskih aktivnosti - bili su sukladno tim potrebama i planirani i dograđivani. I tu je prostorno oblikovanje izvedeno u obliku apsida i niša imalo velikog udjela u tlocrtnom rješenju objekata. Ponajprije je apsidalni prostor, sa čvrsto građenim svodom odnosno polukupolom, bolje odgovarao tehničkim uvjetima u svladavanju nepropusnosti vlage u bazenima te kondenzacijske vlage na stropu. Mnogo je pak značajniji bio estetski učinak polukružnog prostora - apsida ili niše - koja je bila obogaćena statuama, fontanama ili bogatom zidnom dekoracijom. Još smo danas zadivljeni grandioznim apsidalnim prostorima Karakalinih i Dioklecijanovih terma u Rimu (T, 1,b i T, 1,d). Natjecale su se i provincije da u sjaju svojih termalnih objekata dočaraju moć i ugled Rima, kao što vidimo na primjeru terma u Trieru⁵ (T, 2,c). Upravo razigranom interpolacijom apsida, taj je objekt potkraj 4. st. po Kr. poslužio za adaptaciju u carsku palaču⁶ dok na kraju palača ustupa mjesto sakralnom objektu.

Značenje apsida u palačama kasne antike potječe još iz vremena funkcije antičkih gradskih bazilika da bi ova ista tlocrtna koncepcija glavne dvorane s apsidom u tim palačama poslužila kasnije za adaptaciju u sakralne svrhe. Jesu li istu sudbinu dijelile i palače u Mušinama⁷ (T, 3,e), Mljetu⁸ (T, 3,f), u Danilu⁹ (T, 3,k), da ne nabrajamo druge, europske lokalitete. Podizanje bazilika na mjestima ranijih antičkih objekata i općenito korištenje antičkih ruševina u sakralne svrhe toliko je često, da bi ga u priobalnim urbanim cjelinama na Mediteranu mogli uzeti gotovo kao pravilo.¹⁰ Na taj je kontinuitet kršćanskih objekata na ruševinama antičkih terma upozorio D. Rendić-Miočević, povezujući upotrebu postojećih apsidalnih prostora kod adaptacija baptisterija i consignatorija na našem priobalju¹¹. Na takav kontinuitet u Istri upućuje na primjerima

3. Sheme tlocrta izradene su prema B. Fletcheru, o.c. te prema M. Snića, *Antički grad na istočnom Jadranu*, Zagreb, 1976.

4. H. Mylius, *Die römischen Heilthermen von Badenweiler*, Berlin-Leipzig, 1936, 13.

5. H. Vethers, Vom Tribunal zum Westwerk, *Adriatica praehistorica et antiqua*, Zagreb, 1970, si. 1.

6. H. Vethers o.c. 468.

7. M. Suić, Zadarski otoci u antici, Zbornik »Zadarsko otočje«, sv. 1, Zadar, 1974, 61; isti, *Antički grad na istočnom Jadranu*, Zagreb, 1976, 249 i si. 168.

8. Lj. Karaman, O rimskom zaseoku u Polačama na otoku Mljetu, *Vjesnik za arheologiju i historiju dalmatinsku* (1954-57), Split 1957; M. Suić, *Antički grad*, 239, mišljenja je da sama palača nije bila pretvorena u crkvu, jer se ostaci sakralnog objekta-bazilike nalaze izvan tlocrta palače.

9. D. Rendić-Miočević, Rider-Municipium Riditarum, *Actes du Colloque, Thèmes de recherche sur les villes antiques d'Occident*, Strasbourg, 1971, 136; A. Faber-M. Zaninović, *Danilo, Šibenik, Praistorijsko i antičko naselje, Arheološki pregled* 5. Beograd, 1963.

¹⁰ - o kontinuitetu na temeljima srušenih antičkih gradova u našem priobalju općenito M. Suić, *Antički & f^m ist^o en^o Jadranu*, 257; A. Mohorovićić, *Gradi-^{tel} f^{rvo} " Hrvatskoj*, Zagreb, 1992, 11.

11. D. Rendić-Miočević, O solinskom baptisterijalnom kompleksu - catechumenom ili consignatorium?, *Salonitana christiana, Zbornik Narodnog muzeja u Beogradu* 8, Beograd, 1975, 255, 257; Usp. i E. Dyggve, *History of Salonitan Christianity*, Oslo, 1951, odnosno Lj. Karaman, osvrt: *Nova knjiga o ranokršćanskoj Salonitani, Peristil*, Zagreb, 1954.

i B. Marušić.¹² N. H. Vettters, dodirujući problematiku kontinuiteta ranokršćanskih sakralnih objekata na lokacijama napuštenih terma diljem Rimskoga Carstva povezuje ovu pojavu s ideološkim pogledima graditelja.¹³ Prema njegovim bi zaključcima takova lokacija bila namjerna, kao dokaz pobjede kršćanstva nad poganskim svijetom, realiziran negacijom profane arhitekture Rimskoga Carstva. M. Suić navodi, međutim, u svojim razmatranjima o inovacijama u kasnoj antici¹⁴ logične zaključke u vezi lokacija kršćanskih kompleksa. Samo vrlo rijetko su kršćanski objekti locirani na mjestima ili unutar ranijih antičkih hramova, što bi zapravo bilo opravdano za svijesnu pobjedonosnu izgradnju crkve na mjestu ranijeg poganskog kulta. Crkve, međutim, niču upravo na perifernim lokacijama, na mjestima ranijih martirija u predgrađu.

S druge je strane periferna lokacija za izgradnju velikih kršćanskih bazilika bila pogodna i stoga što je središte gradova ionako bilo u kasnoj antici iskorišteno do maksimuma pa su se teško pronalazile veće slobodne površine. Mjesta, međutim, već napuštenih terma, većinom smještenih u rubnim dijelovima gradova, pružala su mogućnost podizanja velikih bazilika od 5. i 6. stoljeća.¹⁵ Tu je bio pri ruci i građevni materijal, ukoliko i sam postojeći objekt ne bi bio prikladan za djelomičnu adaptaciju. Apsida, kojom je redovito naglašena središnja lađa objekta uz eventualne apside u pobočnim lađama i aneksima, najvažniji je arhitektonski element tlocrta bazilike. Poput funkcije apside u gradskim bazilikama rimskoga graditeljstva¹⁶, i tu je apsida središnji prostor obreda, od euharistije i svečanosti, koje su se odvijale u prostranoj bazilici, do obreda pokrštavanja i krizme koji su se obavljali u dograđenim aneksima. Prema funkciji pojedinog prostora u crkvi, apsida je obilježena menzom za obred euharistije, katkada sa subelijama za kor svećenstva, krstionicom s bazenom za uranjanje ili kasnije kamenim recipijentom za obred pokrštavanja, dok se u konsignatoriju mogu očekivati tragovi biskupske katedre.¹⁷ Ranokršćanska je apsida ponajviše polukružna, još po antičkoj tradiciji, ali pod utjecajem Bizanta se u 5. stoljeću pojavljuje i izvana pojačana poligonalna konstrukcija¹⁸, kao što su oblikovane apside ravenskih crkava, uz odraz takove gradnje i na našem tlu - primjerice Sv. Marija Formoza u Puli (T. 3,h) ili Sv. Hermagor kod Štinjana, te crkva u Vrsaru.

Već spomenuti kontinuitet od antičkih termalnih objekata pa i običnih rimskih vila, koje su barem u jednom dijelu objekata imale »kućne terme«, do izgradnje sakralnih kršćanskih objekata, imao je još nekoliko opravdanja. Ponajprije to je opskrba vodom, toliko značajnom za funkcioniranje episkopalnih objekata. Nisu tu bile bitne samo potrebe za pokrštavanjem, nego je voda bila nužna i za život u episkopalnim kompleksima koji su se oko tih svetišta razvijali. Ne možemo glede opskrbe vodom zanemariti i mnoštva vjernika koji su dolazili ne samo iz istoga grada, odnosno naselja, nego su pristizali i u grupama hodočasnika iz udaljenih krajeva te su oko crkava i noćivali i boravili po više dana, poput običaja koje pratimo još i u našim vremenima.

12. B. Marušić, *Kasnoantička i bizantska Pula*, Pula, 1967, Prilog 3. isti, *Istria im Frühmittelalter*, Pula, 1969, 11.

13. H. Vettters, Vom Tribunal zum Westwerk, *Adriaticapraehistoricaetantiqua*, Zagreb, 1970, str. 468, 473.

14. M. Suić, *Antički grad na istočnom Jadranu*, str. 243.

15. M. Suić, navedeno djelo, str. 245.

16. Za razliku od sakralne namjene apside u kršćanskim objektima, u profanoj rimskoj bazilici mjesto u

apsidi pripada tribunalu. U oba je slučaja funkcija apsidalnog prostora ipak srodna, i nameće nam se pomisao da je ideja za takvim prostornim rješenjem proistekla iz funkcije i tlocrtno koncepcije antičkog teatra.

17. D. Rendić-Miočević, O solinskom baptisterijalnom kompleksu, 257. Isti, *Battisteri in ambienti rurali nell'Adriatico orientale*, *Corsi Ravennati* 1972, Faenza 1972.

18. B. Fletcher, *A. History of architecture*, London, 1948, 254.

U svezi s pitanjem kontinuiteta sakralnih objekata na ranijim antičkim lokacijama morali bi, zapravo, uzimati u obzir ponajprije stratigrafsku situaciju, koju će iskusno oko arheologa moći mjerodavno ocijeniti. Evidentiranje karakterističnog građevnog materijala iz antičkog doba, prvenstveno prepoznatljiva antička opeka, vodonepropusna žbuka od mljevene opeke i vapna te eventualni nalazi fresaka ili ulomaka podnih opločenja može donijeti dovoljno oslonaca i za datiranje, a i za određivanje namjene ranijih ostataka arhitekture i kad drugih popratnih arheoloških nalaza i ne bi bilo.

Od osobite je važnosti praćenje ranijih perimetralnih, a pogotovo apsidalnih zidova, koji se u iskopu najavljuju kao posve nivelirani, neiskorišteni dijelovi ruševina u temeljima novijih sakralnih građevina.¹⁹ U drugom pak slučaju ti su temelji i još vidljivi dijelovi ranijih, antičkih građevina bili u toliko dobrom stanju, da su mogli poslužiti, barem u pojedinim dijelovima, novim građevinama u izvedbi adaptacija i nadogradnji. Takove adaptirane građevine možemo proučavati jedino prilikom skidanja žbuke, ili u tijeku drugih sanacijskih radova. Kod građevina koje su kao ruševina uvrštene u repertoarij spomeničke baštine, analiza je građevnih faza svakako jednostavnija, a takovi su spomenici i pristupačniji za arheološka istraživanja dubljih slojeva. Međutim, nije ni kod otvorenih ostataka arhitekture slijed građevnih faza jasan i čitljiv kao što možemo pratiti u planu salonitanskog kompleksa oko gradske bazilike u istočnom dijelu grada.²⁰ Zamršeni raster zidova donekle možemo povezivati s pojedinim sakralnim objektima iz kršćanske faze jedino na temelju pripadajućih apsida, koje su dijelom, opet, naslijeđene iz faze antičkih urbanih objekata - gradske bazilike i terma. Na antičkoj arhitekturi leži i katedrala u Puli.²¹ I u Zadru je veći dio kasnije gradske izgradnje prilagođen antičkom gradskom rasteru, dok je katedrala i crkva Sv. Tome izravno uklopljena u ranije objekte.²² Neposredno je vezana uz raster antičkoga foruma i katedrala u Krku, a prekriva k tome i dio rimskih terma.²³ Podovi Eufrazijeve bazilike u Poreču također prekrivaju slojeve ranoantičkog grada. Križna bazilika u Sepenu na otoku Krku²⁴ također, vjerojatno, počiva na zidovima antičkoga grada, a ističe se po ušćivanosti gotovo do krovništva. I crkva Sv. Magdalene u Stonu leži na ruševinama rimske vile.

Uz tradiciju gradnje najranijih crkava kršćanskog kulta na tlu antičkih naselja u našem priobalju, navodimo i jedan vrlo interesantan primjer adaptacije kasnoantičke zgrade za potrebe kršćanskog svetišta na tlu sjeverne Hrvatske. U Varaždinskim Toplicama (*Aquae Iasae*) Arheološki je muzej iz Zagreba dugi niz godina sustavno istraživao ostatke antičkih terma, koje su u jednom dijelu, a to je velika kupališna bazilika sa dograđenim aneksima, adaptirane za potrebe kršćanskog kulta, vjerojatno posljednjih desetljeća čevrtoga stoljeća. Uz već postojeću veliku apsidu bazilike, prigraden je manji prostor, također apsidalni, s bazenom, koji je mogao poslužiti za pokrštavanje. Pouzdanim podatak za kulturnu namjenu tog kupališnog kompleksa daje nalaz freske s likom sveca,²⁵ pronađen u središnjem dijelu bazilike, u sloju urušene stropne žbuke. Intaktni

19. Osim već u tekstu spomenuti karakteristični građevni materijal, zapažamo kod gradnja antičkih apsida i osebnosti u zidanju, a to je prvenstveno vrlo solidno temeljenje, nadalje poravnavanje slojeva i vrlo često izvedena vertikalna dilatacija (reska) na spoju apsida i obodnih zidova. Pažljivije je izvedena i unutarnja ploha apsida, radi što kvalitetnije izvedbe podloge za zidnu dekoraciju (freske).

20. M. Suić, *AntičkigradnaistočnomJadranu*, si. 154.

21. Isti, 245.

22. Isti, 246.

23. A. Mohorovičić, *Novootkriveni nalazi antičkih terma, oratorija i starokršćanske bazilike u gradu Krku*, Rad JAZU 359, Zagreb, 1971, 19.

24. A. Šonje, *La chiesa paleocristiana nella insenatura marina di Sepen presso Omišalj sull'isola Krk/Veglia*, *Atti del IX Congresso internazionale di archeologia cristiana* vol. II, Roma, 1978, 521.

25. B. Vikić-Belančić, *Elementi ranog kršćanstva u sjevernoj Hrvatskoj*, *Arheološki vestnik SAZU XXIX*, Ljubljana, 1978, 590.

podovi od zaglađene žbuke potječu još iz faze termalne funkcije kompleksa, isto tako i zidovi koji su na sjevernoj strani bazilike obloženi vertikalnom tubulaturom hipokausta, a taj vjerojatno nije bio postavljan radi zagrijavanja crkve. Apsida bazilike vrlo je pravilna, polukružna i s unutarnje strane bila je oslikana freskama od kojih je ušćuvan raniji sloj, vjerojatno iz antoninskoga doba, s oslikanom imitacijom kamenog opločenja, dok je gornji sloj ukrašen vegetativnim ornamentima. Kontinuitet upotrebe ranokršćanske crkve prekinut je, kako se u arheološkim iskopavanjima moglo utvrditi, erupcijom termalnih izvora, koji su zgrade preplavili i poprilično oštetili i zatrпали pijeskom. Zahvaljujući toj prirodnoj nepogodi, spomenički kompleks u Varaždinskim Toplicama sačuvan je do našeg doba u vrlo dobrom stanju.

Spomenutom smo lokalitetu posvetili više pažnje, jer je kolegica Branka Vikić, kojoj je ovaj prilog u glasilu zagrebačkog Arheološkog muzeja i namijenjen, provela mnoge godine rada upravo na tom lokalitetu. Po njezinim je zaključcima tradicija života u Varaždinskim Toplicama tijekom kasne antike i afirmacije kršćanstva rezultat središnjeg položaja u Južnoj Panoniji²⁶, a napose je bila važna geografska povezanost s obližnjim Ludbregom (antička *Iovid*), gdje se potkraj četvrtog stoljeća spominje biskup *Amantius*. I na tlu Ludbrega²⁷ su arheolozi otkrili ostatke antičkog kupališta uz adaptaciju u sakralnu namjenu objekta, kako se pretpostavlja na temelju istraženih potkovastih apsida.

Prema T. Nagy-u u Južnoj se Panoniji mogu utvrditi rane biskupije i Sirmiju, Cibalama, Mursi, Sisciji i već spomenutoj Ioviji.²⁸ Na kraju tu je i obližnji *Poetovio* te se nalaz ranokršćanskog objekta u Varaždinskim Toplicama uklapa i u vremenske okvire kraja četvrtog stoljeća.

Za razliku od ranijih, često u postojeće antičke objekte adaptiranih crkava kasnog četvrtog stoljeća, tijekom petog i šestog stoljeća podižu se, pogotovo na tlu središnjeg Balkana, velike bazilike locirane na slobodnim površinama. Kako je taj dio Balkana pripao Istočnom Rimskom Carstvu, utjecaj Bizanta nameće se i u arhitekturi javnih objekata.²⁹ Prema N. Petrović,³⁰ koja je analizom omjera (modularna analiza u arhitekturi) obradila veći dio istočnih bazilika, može se pretpostavljati da kod tih objekata nije bilo uvjeta za adaptaciju na temeljima ranijih antičkih zgrada, jer su bili planirani prema određenim mjerama i omjerima, dok je veličina apsida te omjere i usaglašavala. Promjer apsida, uključujući nosače trijumfalnog luka, odgovarao je širini srednje lađe bazilike. Mjerenjima modula nadalje je konstatirano da je apsida tih velikih građevina bila iscrtana i izgrađena naknadno, nakon izgradnje perimetralnih zidova³¹, što se odrazilo i u samoj gradnji apsida, kao statički neovisnom tlocrtnom elementu.

Uz ovu konstataciju otpada pretpostavka da bi lokacija tih velikih bazilika bila stimulirana postojanjem ranijih objekata s apsidom iz faze rimske izgradnje.

Graditelji srednjovjekovnih crkava i crkvice primjenjivali su na našem tlu u tlocrtima objekata osnovnu shemu crkve s apsidom kakvu su poznavali, ili su je usmenom predajom preuzeli, ali su dimenzije slobodno birane prema potrebama stanovništva.³²

26. Ista, 588. i 593.

27. Ista, 591.

28. Ista, 603, bilj. 5.

29. G. de Angelis d'Ossat, Problemi di architettura paleocristiana *Studi ravennati*, Faenza, 1962, 32.

30. N. Petrović, Rapports et proportions dans les plans des basiliques du Vme et du VIme siècle de Ra-

venne et du littoral septentrional de l'Adriatique, *Felix Ravenna*, fasc. 34, 1962, 39.

31. N. Petrović, Pitanje projektovanja ranohrišćanske bazilike, *Starinar*, n.s. XVII Beograd, 1966, 134. Posebnu pravilnost zapaža na lokalitetima Doljani, Duklja, Stobi i Caričin Grad.

32. A. Mohorovičić, *Graditeljstvo u Hrvatskoj*, Zagreb, 1992, 51.

Ne ulazeći u pitanje podrijetla ili uzora u pojavi kružnih starohrvatskih crkvice u našem priobalju, napominjemo samo da i u tim objektima dominira apsida ili više apsida, nadomještanih, katkada, samo nišama, tek da bi se zadovoljilo reprezentativnu potrebu za polukružnim prostorom³³ u kojem ili ispred kojega je smještena menza za potrebe obavljanja kulta. Poput apsida u crkvama građenima pod bizantskim utjecajem, i zidovi srednjovjekovnih crkvice pojačavaju se lezenama i kontraforima, koji s obodnih zidova prelaze i na plohu apsida. U ovoj obogaćenoj, ili pak jednostavnoj polukružnoj formi apsida zadržava dominantnu ulogu u objektima romaničkoga stila, da bi se tek kod izgradnje gotičkih objekata udaljila od prvotne statički opravdane, više ili manje pravilne polukružne linije, koja se u arhitekturi primjenjuje iz naslijeđenih uzora antičkog graditeljstva, tijekom više od tisuću godina.*

OPIS TABLI TAFELBESCHREIBUNG

Tabla 1.

Građevine u sklopu foruma na tlu grada Rima: a) Augustov forum, b) Dioklecijanove terme, c) Trajanova bazilika, d) Karakaline terme, e) Hram Marsa Ultora, f) Panteon, g) Čela Velikog hrama, Baalbek.

Tafel 1.

Bauten innerhalb des Forums in Rom: a) Forum des Augustus, b) Diokletians Thermen, c) Trajans Basilika, d) Thermen des Caracalla, e) Mars Ultor Tempel; f) Cella des Grossen Tempels, Baalbek.

Tabla 2.

a) S.Apollinare in Classe, Ravenna; b) Konstantinova bazilika, Rim; c) Terme s adaptiranom palačom, Trier; d) Bazilika rođenja Isusova, Betlehem; e) Sv. Petar, Rim; f) Oratorij u katakombama, Rim.

Tafel 2.

a) St.Apollinare in Classe, Ravenna; b) Konstantins Basilika, Rom; c) Thermen mit umgebautem Palast, Trier; d) Basilika der Christi Geburt, Betlehem; e) Petersbasilika, Rom; f) Oratorium in den Katakomben, Rom.

Tabla 3.

a) Forumaska bazilika, Zadar (*Iader*); b) Forum, Podgrađe kod Benkovca (*Asseria*); c) Dijanin hram, Duklja (*Doclea*); d) Terme, Solin (*Salona*); e) Palača, Veliki Brijun; f) Palača, Polače na otoku Mljetu; g) Katedrala, Pula (*Pola*); h) Sv. Marija Formoza, Pula (*Pola*); i) Vila sa sakralnim objektom, Danilo (*Rider*); j) Antička palača i bazilike,

33. Ovdje bismo spomenuli neuobičajenu prigradnju u stambenim kućama od kamena u središnjem dijelu otoka Krka (Malinska-Skrpčići-Oštrobradići). Riječ je o istaknutoj polukružnoj niši-apsidi, u kojoj je smješteno kućno ognjište.

*Napomena: Sadržaj ovog priloga bio je izlagan u referatu na Međunarodnom kongresu arhitekata u Comu 1973. g., ali do sada nije bio objavljen.

Gamzigrad; k) Basilika, Muline na otoku Ugljanu; l) Basilika i terme, Varaždinske Toplice (*Aquae Iasae*).

Tafel 3.

a) Forumsbasilika, Zadar (*Iader*); Forum, Podgrađe bei Benkovac (*Asseria*); c) Dianatempel, Duklja (*Doclea*); d) Thermen, Solin (*Salona*); e) Palast, Veliki Brijun (Brion Grande); f) Palast, Polače auf der Insel Mljet; g) Dom, Pula (*Pola*); h) St. Maria Formosa (*Pola*); i) Villa mit Sakralbau, Danilo (*Rider*); j) Antiker Palast und Basiliken, Gamzigrad; k) Basilika, Muline auf der Insel Ugljan; l) Basilika und Thermen, Varaždinske Toplice (*Aquae Iasae*).

ZUSAMMENFASSUNG

ANTIKE APSIS UND IHRE KONTINUITÄT IN DER SAKRALEN ARCHITEKTUR

Nebst zahlreichen kreis- und halbkreisförmigen vorgeschichtlichen Bauten, die »aus Not« entstanden waren, trat in der antiken Architektur ein regelmässiger, halbkreisförmiger Raum, die sog. Apsis in Erscheinung, mit der einzelne Teile der antiken, öffentlichen Bauten betont wurden. Die Apsis hebt das Wesentliche in der städtischen Basilika hervor und stellt zugleich das dekorative Element in den Thermen und Vorhallen der Foren dar. Die Apsis wird mit Statuen und Fontänen ausgestattet, die Wandflächen werden mit Fresken oder Mosaiken geschmückt. Der Apsis wird auch der Raum in antiken Palästen und Landhäusern zugewiesen und sie wird oft als ein Mittelpunkt des Innenraumes illusionistisch auf den Wandmalereien dargestellt.

In der Architektur der christlichen Basiliken wird dieses in der römischen Architektur so bedeutende Element der Raumgestaltung auf den Grundriss der Basilika übertragen, es umgrenzt mit seinem Gewölbe den Altarraum der Basilika, oder auch anderen Räume wie das Baptisterium und das Konsignatorium.

Die Errichtung von christlichen Basiliken in den Bauten, die die Elemente der antiken Thermen enthielten (sowohl der öffentlichen als auch derjenigen in Landhäusern), ist im kroatischen Küstenland so oft vertreten, dass man von einer Regelmässigkeit bzw. Kontinuität sprechen kann. Als Beispiele solcher fortlebenden Baupraxis seien die Basiliken in Solin, Danilo, Zadar, Krk, Omišalj, Pula, Poreč erwähnt; nachgewiesen wird diese Behauptung durch das Vorhandensein von Sakralräumen in antiken Landhäusern in Muline, Povija (Insel Brač), Ston (Pelješac), wo die antiken Ruinen bzw. deren Überreste nur angedeutet sind. Das Vorhandensein früherer Thermen war insbesondere für den Standort der Episkopalkomplexe bedeutend, wo eine gute Wasserversorgung den versammelten zahlreichen Gläubigen sowie zur Taufhandlung zugute kam.

Die Thermenkomplexe als günstige Standorte für die Errichtung der frühchristlichen Kirchen wurden auch auf den Fundstellen in Nordkroatien nachgewiesen. Als Beispiel sei die Adaptation der Kirche im Thermenkomplex in Varaždinske Toplice erwähnt, wo innerhalb der Basilika Fragmente zusammengefallener Fresken mit Heiligendarstellung sowie charakteristischen, stilisierten Pflanzenmotiven entdeckt wurden. Sicherlich könnten zahlreiche solche Beispiele angeführt werden; allerdings sind auf allen Fundstellen von Basiliken entsprechende archäologische Forschungen noch nicht durchgeführt worden.

In grossen Basiliken des 5. und 6. Jh., die unter byzantinischem Einfluss im mittelbalkanischen Raum (Serbien und Mazedonien) gebaut wurden, ist die Kontinuität innerhalb der Ruinen von antiken Thermen nicht zu erwarten, weil diese Kirchen nach den festgelegten Moduln errichtet wurden, nach den Bauplänen also, was sich aus der entsprechenden Analyse der Massgaben ergibt.

Im frühen Mittelalter geht das einheitliche Schema des Sakralbaus verloren. Kleinkirchen entstehen nach Bedarf und Möglichkeit; sie weisen bescheidene Grundmasse und eine unbeholfene Bautechnik auf, die Apsis wird jedoch trotz unterschiedlichen Grundrissen als Altarraum beibehalten. Damit im Zusammenhang sind altkroatische Kleinkirchen mit kreisförmigem Grundriss zu erwähnen, in denen der Kirchenraum durch mehrere Apsiden erweitert und architektonisch bereichert ist. Die Aussenwände sind durch Blindarkaden oder einfache Lesene verstärkt bzw. aufgegliedert, die auch die Apsiden übergreifend.

Ob bereichert oder in einfacher, halbkreisförmiger Ausführung, behält die Apsis ihre dominante Rolle in der romanischen Architektur bei. Erst in der Zeit der Gotik weicht ihr Grundriss von der Halbkreisform ab, die in einem Zeitraum von mehr als tausend Jahren seit der Antike üblich war.

Rukopis primljen 12.11.1991.

Rukopis prihvaćen 2.V. 1992.

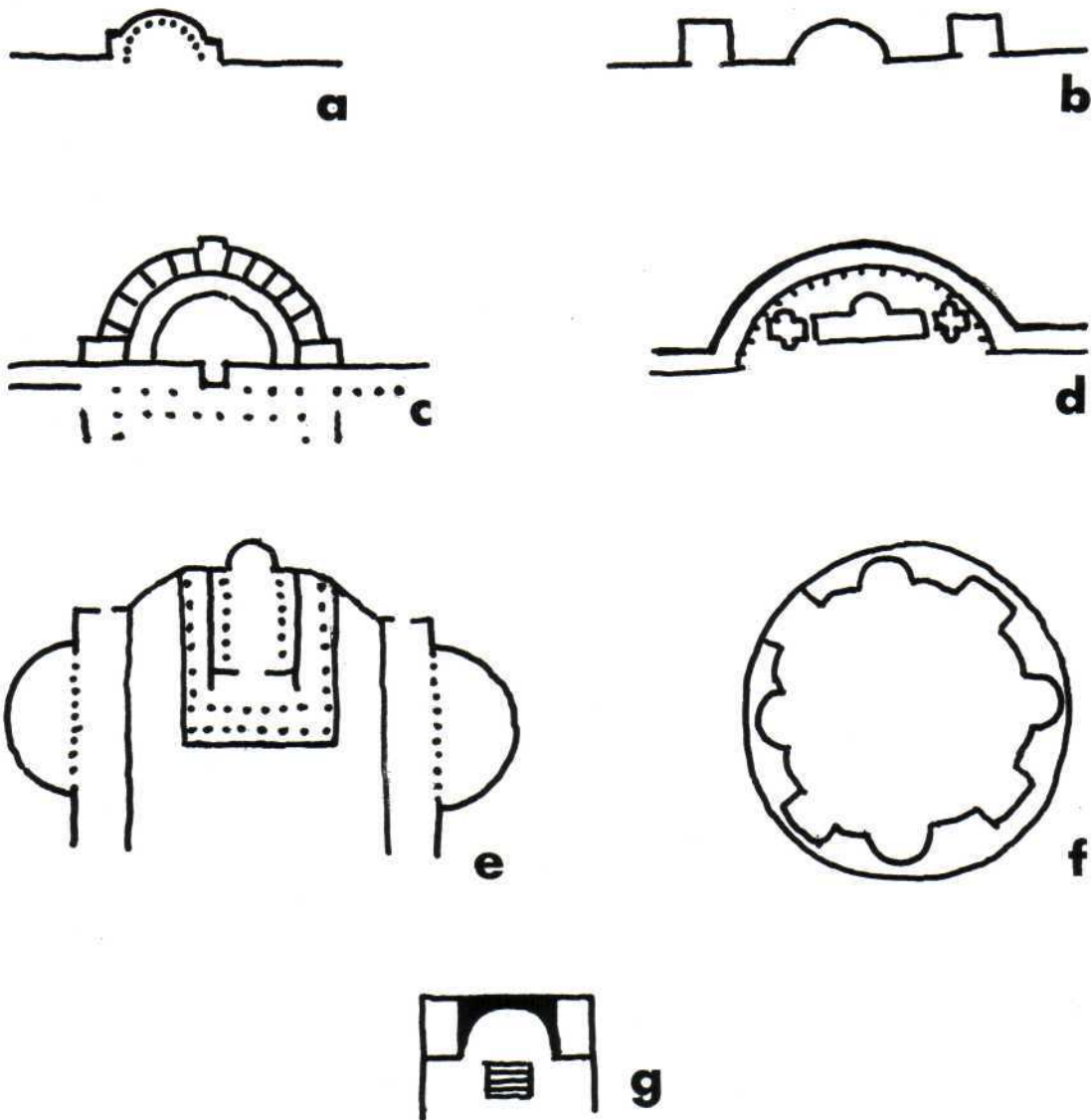

Tabla 1 – Tafel 1

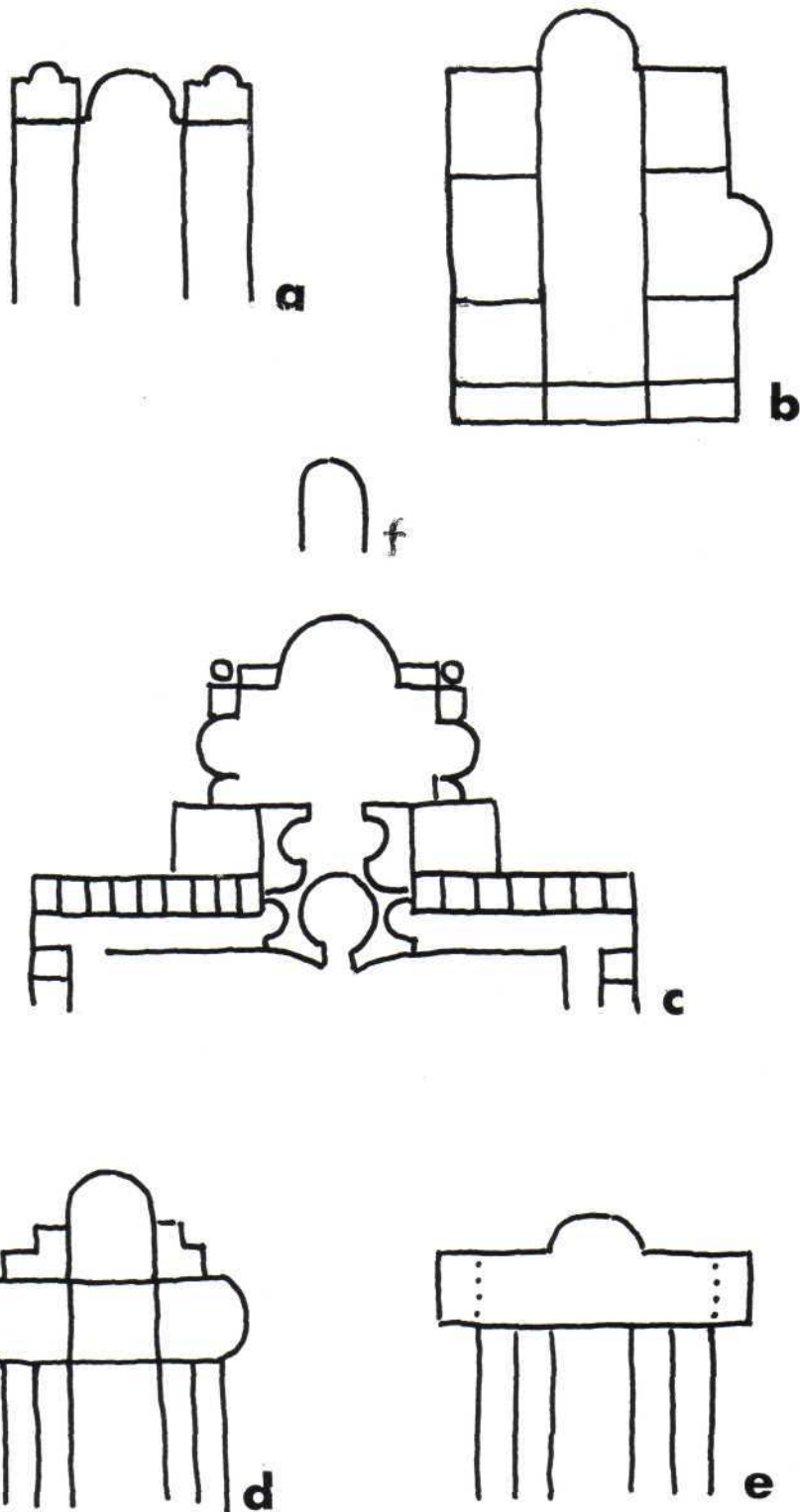

Tabla 2 – Tafel 2

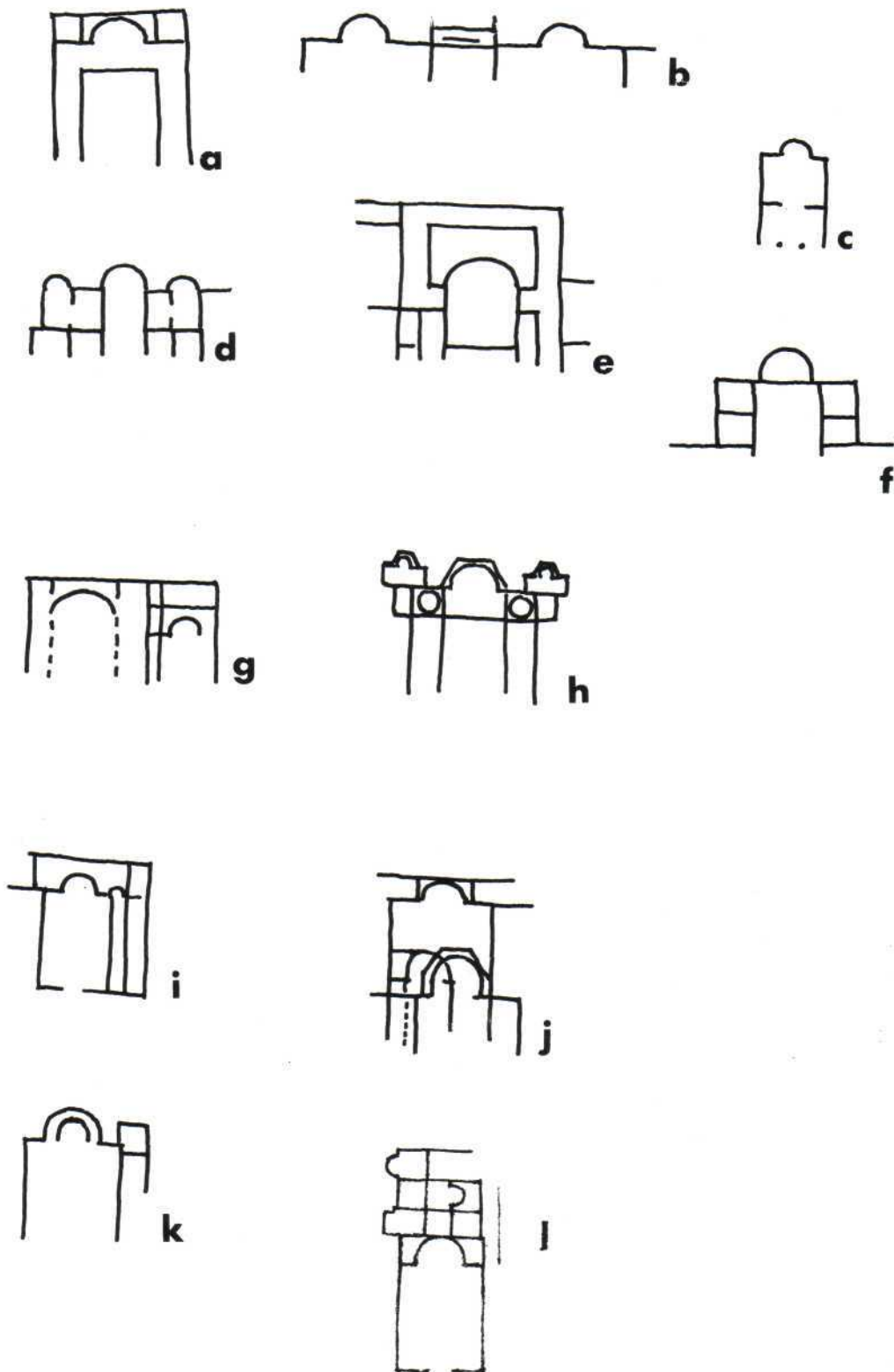

Tabla 3 - Tafel 3